

Po konfiskaci opravene vydáni.

tramp

č. 8
KČ 1

OPRAVA podle § 19.

Není pravda, že tenhle pán
na obrázku zpívá, ale je prav-
dou, že pouze zívá.

Poudá Teddy Johnymu: „Radím ti, čče, jed' do Indie, tam by ses měl dobře.“

„Prečo, blboučký?“

„Páč v Indii uctívaj bejky.“

Redskin ze „Seamewu“.

TRAMP
1929

Podánilo se
nám získati
pro naše
čtenáře prvý

ročník „Trampa“ a prodáváme jej po 20 Kč.
Pospěšte si, na skladě jest jen 8 výtisků!

Tatí, co je to morálka?

Otec po chvíli: „To je asi takhle: Mým společníkem je pan Babka, že ano, a k nám do obchodu přijde zákazník a vybere si dvoje ponožky po deseti korunách. Já mu řeknu: To jsou dva páry prima ponožek po dvaceti korunách, to je celkem čtyřicet korun. Zákazník platí stokorunou, já mu vrátím čtyřicet korun a on si toho nevšímne. A teď vlastně začíná ta morálka. Já si řeknu: Mám to říct panu Babkovi, nebo ne, rozumíš?“
co.

B á s n í k : „Kluci, dal sem tolik ohně do těch básní, co jsem poslal do „Trampa“, a oni mně je tam přece neatiskli.“

T r a m p : „To oni asi to udělali obráceně.“

— Tak bych rád za masku a nevím za co.

— Di za nevholenýho.

— ? — a co to za masku?

— No, vona to zrovna maska není, ale že bych ti moh namydlit.
Teddy.

— **Hergot, v tom Mexiku musí bejt náká čistota!**

— ?!?

— No, dyk tam nevycházejí z praní.

Jerry z Ostrovů.

„Človče, tak jsem celej nákej rozbitej,“ povídá velký Joe, malému Joemu.

„Tak pojď sem, já tě zas zbiju,“ vece mu malý Joe.
So.ig-Woung.

Jestlipak víš, proč se říká ten chlap a ne ta chlap?

Nevím.

Já taky ne.

V osadě máme železnou osadní kasu. Vybírá šerif mezi klukama na potlach. Franta, věčný švorcák, vytrhne nenápadně knoflík vod kalhot a chce ho vpašovat do kasy!

— To je mýlka, tady není kostel! vece šerif.

„Tramp“ vychází týdně. — Jednotlivé číslo 1 Kč. — Předplatné ročně 42 Kč, půlletně 24 Kč, čtvrtletně 12 Kč. — Majitel a vydavatel Trampské vydavatelské družstvo v Praze, zaps. spol. s r. o. — Redakce a administrace Praha I., Karlova 14. — Telefon 24665. — Tiskne a expeduje „Rota“, akc. spol., Praha I., Liliová ul. 13. — Filiální administrace pro Velké Brno: Brno, Nádražní 2a. — Filiální administrace pro Píerov: Píerov, Skodova ul. 13. — Filiální administrace pro Bratislavu: Bratislava, Štúrova ulice, č. 6. — Za redakci odpovídá Karel Melíšek. — Novinová sazba povolena č. 290.458/VII—1930.

Franta Sauer, E. A. Longen a Eman Trojan vypisují odměnu 100 liber šilinků tomu, kdo jim ukáže v Praze hubeného policajta.

Sluha: „Milostpane, za dveřmi je zase jeden nezaměstnaný, že prý už dva měsíce nedělá a má 3 malý děti — všichni prý nemají co jíst.“

Milostpán: „Ježíši — to je bídy v téhle průmyslové stagnaci — to je bídy. Franc — vyhoď ho honem, nebo mi to lítostí srdce utrhne!“

Legin.

„ZVÍŘATA, VY JSTE JAKO LIDI!“

Pan pačour: „Já jen dyž pohodlně sedím u stolu. Pak mi ani na tom nesejde, dyž je o nákej chod víc.“

To je zvláštní! Dyš sem byla ve válce za frontou v báru, to se mužský vo mě div neservali. A tady se mě ani nevšimnou! Ohniště.

**TRAMP a
TRAMPSKÝ OBRANNÝ VYBOR
VELKÉ PRAHY**

pořádá

ve čtvrtek, 5. března
1931 ve velkém sále
Nár. domu v Karlíně

**VŠETRAMPSKÝ
VEČER.**

V programu vystoupí:

**Eman Trojan a jeho parta
Settler club - písně. Trampská scěna.**

Od pul desáté tanec — Orig. jazz.

Vstup Kč 6.—. Začátek v 8 hod. večer.

Frak zakázán. Kamarádi, pokud kdo přijdete v tramském, vezměte si kedsy, protože hostinský nedovolí rejdit v kanadkách.

Zajistěte si včas vstupenky!

Osady necht hlásí okamžitě své nezaměstnané kamarády pro které jsme vydali 50 volných vstupenek.

„TRAMP“.

Jéje, jaro je tady, motýlkové už lítají.

Husein Ibrahim byl nábožný mulat, který projížděl vždy koncem měsíce na svém oslíku bazarem. Bavit se s prodáváči a upozornil je diskretně, že se za ně modlí a že i svatí musí jíst. Proáváči mu děkovali a dávali mu peníze nebo jídlo. Když to už trvalo dlouho, měli ho dost, a jak viděli Huseina přicházet, ztratili se. Když se to stalo už po třetí, sedl si Husein doprostřed bazaru a ponořil se v hluboké přemýšlení. Dlouho se na něj dívali, až se jeden prodáváč zeptal, proč tak sedí. — „Alah se zlobí, že necháte hladovět jeho služebníka. Nedate-li mi ani dnes nic, stane se něco strašlivého.“ Proáváči se lekli a zanesli ho jídlem a penězi. Pak se jeden odvážil zeptat: „Jakápak strašlivá událost by se byla stala, Huseine Ibrahimě?“ — „No, byl bych musel pracovat!“ co.

— Měl jsem dnes štěstí, že jsem neoslepl.

— ?

— Mohl jsem nechat oči na Marion Molly.

— **Ted'ka už se pracuje s vořama jen na venkově.**

— **Tak se tam vodstěhuj!**

dopis z Budějovic

Žádáme vás zdvořile o otištění tohoto protestu:

Podle zpráv několika listů chystá zemský výbor péče o mládež a ministerstvo vnitra omezení, dokonce úplný zákaz volného trampingu.

Tramping vzrostl v masové hnutí mládeže všech vrstev. Je zřejmé, že tento zákaz znamená organizační přípravu předvojenské výchovy. Československý výbor se usnesl na slezíně dne 8. února 1931 protestovat co nejostřeji proti zákazu trampingu a zavedení předvojenské výchovy.

Dále chtějí československý výbor vědět, jaké stanovisko zaujmou Vaši parlamentní zástupci v případě projednávání tohoto zákona.

P. S. Zasiíláme tento otevřený protest na všechny zdejší redakce.

Adresa: Trampský obranný výbor. Hostinec pana Světla. České Budějovice, Střelecký ostrov.

otto rikin:

pohledte trampíři na komunismus

(San Diegovi, Boganovi, Groteskovi a Casiolimu.)

Ve spoustě dopisů, došlých k III. pražskému potlachu jsou 4, které vyslovují námitky. Odpovídáme otevřeně, po kamarádsku, nejsme církví, potřebujeme výměnu názorů, neurazíme se slovem.

Především ty, šerife Grotisko. Mluvíš, co by neutrál. Jaká neutralita, k čemu? Může být tramp neutrální k chystané předvojenské výchově, k zákazu trampingu, k zdržení jízdného, k zákazu doprav osob nákladními auty, k existenčním poměrům mládeže pracující za pár haléřů na paďourské pupky? Můžeme být neutrální k tomu, když k nám chodí kluci a říkají: „Heleďte, kamarádi, já bych rád kupoval „Trampa“, ale už nemakám 2 měsíce a nemám ani tu kačku tejdne.“ Kdo jsi, Grotisko? Je tvůj táta bankéř, ministr, anebo statkář? Pak můžeš být neutrální k bidě, poněvadž ji neznáš, můžeš se vyfláknout na tramping, poněvadž máš prachy na Rivieru. Ale jinak nemohu být neutrální k tomu, co mě bolí. Nemohu souhlasit s takovým společenským pořádkem, v němž pracující lidé chcipají hlady a líný paďouři neví kam s penězi. Nemohu být neutrální a jsem proti takovému pořádku. Ale v tom okamžiku jsi v očích každého paďoura bolšánem, komunistou. Jakže, křičí ihned paďour, ty nechceš dělat neutrálně na můj pupek, ty nechceš rukulbat milostpaní, nechceš nosit naše fangličky, nechceš sokolovat, ty proti nám hlasitě křičíš? A to je pěkný pořádek, haló, kde je policie, tady jsou bolševici!

Podívejte se všichni kolem sebe, kamarádi, ty Diego, Bogane! Sotva že jsme veřejně vystoupili, řekli, kdo jsme a co chceme, spustili paďouři ve svém tisku kravál. A co říkají? Vyvrátili snad náš program jako nesprávný, dokázali nám, že potřebujeme předvojenskou výchovu, anebo že jsou proti ní, jako my? Ne, ke všem těmto otázkám mlčí jako prasata v žitě, ale křičí jako zběsilí: Trampové jsou komunisti, komunisti chtějí ovládnout tramping. No, nás tím nepostraší, my půjdeme dále svojí cestou.

Všechny naše potlachy byly konány jako veřejné schůze, neboť zákon tak přikazuje. Na takovou schůzi může přijít každý, může si každý vzít slovo jménem jakékoliv strany, či skupiny. Přišli jen komunisté a říkali: My, trampové, nesouhlasíme s předvojenskou

výchovou, nesouhlasíme s tím, co se proti vám podniká. Jestli to říkal na III. potlach jejich mluvčí špatně, nesrozumitelně, je to jejich věc. Ale proč nepřišli ti ostatní, proč neřekli: My s vámi nejen souhlasíme, ale také prosadíme vaše požadavky. Nepřišli proto, poněvadž chtějí provést to, s čím my nesouhlasíme. A nyní křičí za rohem: Počkejte, vy bolšáni, pošlem na vás policajty! Prosím, pošlete. My odpovíme tak, že na každý útok proti nám přivedeme 100 nových lidí do našich řad.

Trampský obranný výbor.

Kluby a osady, které dosud nehlásily delegáty do T. O. V., učinite tak ihned na adresu redakce. Projednává se řada velmi důležitých otázek trampského hnutí a je nutno, aby každá osada byla informována!

- Emane, máš taky děti?
- No jo. Tři.
- A jak pak se menujou?
- Eman Pokornej, Eman Tlchej a Eman Novotnej.

ostravský potlach a co se kol něho sběhlo

Na poprvé sešlo se na 250 trampířů, přičundrali kluci až z Frýdku. No, přišla i tajná policie, stoupenci pana Stříbrného s pukami na kalhotách a strana sociálnědemokratická s brejlatým učitelem, co by řečníkem.

Po řeči kamaráda Rikina vzal si slovo sociálnědemokratický učitel Vítek. Slovo neřekl k trampingu, slovo neřekl k programu, který Rikin probíral, ale v kilometrových, dutých frázích mluvil o nějakých myšlenkových proudcích mládeže a neodpovědných komunistických živlech.

Poněvadž žádný z přítomných trampů nezamordoval otce ani matku, aby za trest takové kecy poslouchal, zatrhli brzo kázání pana učitele, kterému tleskali jen Stříbrného chlapi. Na to čekala policie, aby mohla potlach rozpustit.

A nyní považte, kluci, co si o tom sociální demokraté napsali ve svém plátku „Duchu času“! Píší doslovně: „Soudruh učitel Vítek odhalil příčiny komunistického úsilí o ovládnutí trampského hnutí a vyvrátil útoky, lživě vedené proti DTJ a sociální demokracii. Když komunisté viděli, že velká část přítomných pozorně naslouchá slovům soudruha Vítky, spustili kravál a přítomný komisař schůzi rozpustil...“

Kluci ostravští, 250 vás tam bylo, ale může jeden z vás říct, co ten učitel vyvrátil? Snad, kdybyste ho nechali dle libosti mluvit, snad byste se vyvrátili všichni vzhůru nohama, co by chladné mrtvoly. Ale takto jste komunisti, bolšáni, agenti Moskvy, patří vás zavřít, poněvadž jste nechtěli poslouchat pana sociálnědemokratického učitele.

Z toho, co jsme citovali z „Ducha času“ vidíte, jak dovedou paďourské plátky překroutit pravdu, udělat z komára vola.

Trampíři na Ostravsku, do toho! Pustte se do práce, stanovené na schůzi oblastního výboru, a čím více paďouři o nás lžou, tím více do nich.

KDYŽ KANADKY TEDY OD VYROBCE VESELÝHO

PRAHA — Jáma.

Boxing & Atletika & Football

přída:

zdravé tělo.

Dnes, kdy skoro každý úspěch závisí na schopnostech duševních, stáráme se velmi málo, resp. nedostatečně, o své tělo. Ve starověku naopak tomu snažil se každý jednotlivec dosáhnout pouze tělesné síly, neboť hlavní zásadou sociální byl tehdy útok a obrana. Proto tehdy pěstovalo se tělo na úkor ducha.

Avšak tělo i duch mají rovné právo na stejnou péči: žijeme v době, kdy na udržování zdraví pohlíží se jako na povinnost.

Mens sana in corpore sano, bylo heslo vzdělaných Římanů a praktické provádění toho hesla nejen v tělocvičnách, ale hlavně v lesích, na zdravém vzduchu, zajistí nám harmonii mezi tělem a duší — tu šťastnou rovnováhu duševní, bez které není v životě všedních dnů ani opravdové radosti, ani trvalého štěstí.

Nedivte se proto těm, kteří po celotýdenní dřině venku „na osadě“ prohánějí tělo a pěstují sport, neboť tím utužují nejen svoje zdraví, ale též i svých budoucích dětí.

Každý uvědomělý tramp by měl vědět, že právě v této věci chceme se lišit od pačourů. Proto nejen zdatnost duševní, ale též tělesná ať je cílem nás všech.

Panská odměna.

Joe Vlček, bývalý učitel Franty Nekolného, jest nyní bez zaměstnání. Při nedávné Frantově exhibici v Autoklubu, za kterou bral 2 tácky, nabízel se mu k součinnosti, aby si nějakou tu káči vydělal. Ale se zlou se potázal. Ta tam byla vděčnost svému učiteli a byl prostě p. Hrubanem — odkopnut.

Nic divného — následoval Heřmánka.

Tak svět odplácí... Johnny.

Mistrovství Čech v rohování.

Na mistrovství Čech, která se pořádají tohoto roku v Hradci Králové, startují tři známí internacionálové-trampové. Zadrobílek z Maraňonu, Jakš z Kenedy-Kedd a Chundela z Údolí Děsu. Zajímavé jest, že tentokrát nestartují Jelínek, Dvořák a Jiráček z Toronta. Prej TK Star a Vys. Sport nemají peněz.

Z ČsUBA. Na poslední výborové schůzi ČsUBA resignovali na své funkce p. Horák, Růžička a JUC. Sembera, všichni členové T. K. Staru

k nemalé radosti ostatních p. funkcionářů. Však již bylo na čase, aby se ve výborových schůzích pracovalo pro sport; konečně ct. pánové se přesvědčili, že ČsUBA není politická partaj. (T. K. Star je majetkem jedné politické strany.)

B. C. Kladno pořádá 15. t. m. v síle Lidodomu boxing-match Praha-Par-dubice-Kladno.

Prahu zastupují borci a vychovanci kamaráda Hockého. Tentýž den koná B. C. Kladno valnou hromadu! Johnny.

Kamarádi!

V neděli dne 22. února 1931 pořádá J. P. T. společně s osadou „Pamir“ Lyžařské závodě v běhu, muži na 15 km, ženy na 6 km.

Po závodech u „Losse“ na Dlouhé louce taneční zábava s rozdělením cen. Začátek závodů v 11. hod. dopoledne. Start a cíl Dlouhá louka.

Přihlášky s vkladem Kč 2.— přijímá kamarád Hamták Josef, Lom u Mostu 208 do soboty dne 21. února 1931. Dodatečné přihlášky v 1. hod. před konáním závodů. Při závodech účinkují tamburaši z Lomu.

Kluci a devuchy v neděli na shledanou. Ahoj!!!!

feldkurát:

medicinbal

Krásný a rychlý všobecný výcvik k propracování těla získáme cvičnými vrhy míčem, t. zv. medicinbalem, který by neměl chybět v žádném klubu, an jest pro rohovníka přímo stvořeným.

Svalstvo celého těla se při jednotlivých vrzích tímto ovlivňuje a vyvinuje. především však pas (boky). Nejen boxerovi slouží medicinbal k průpravě, doplnku nebo vyrovnání, nýbrž i každému jinému sportovci slouží stejnou mírou. Též ve školách by tento míč neměl chybět, přes to, že se zdá dosti nepatrným, je ale značně cenným. Pořizem takového míče se vždy vyplácí a má zvláště tu výhodu, že s ním může současně cvičiti více trénujících, mimo to je ještě takřka nezničitelný.

Samotný vrh i správné chytání jsou stejně cenné, jsou-li právě dobře prováděné. Ofresy obnaženého těla, způsobené chytáním, způsobí, že pokožka a svalstvo otužuje proti obdrženým úderům. Vnitřní orgány zvykají na ofresy, způsobené strkem nebo úderem. Zranění jsou na základě rozměrů a poměrně měkké výplně vyloučena. Následkem toho nese

tento míč právem název jemu věnovaný, medicina pro každého sportovce.

Medicinbal má v průměru asi 30 cm a je vyplněn koňskými žíněmi. Kupujete-li tento míč, vždy kožený. Rozdíl v ceně je zcela nepatrný, avšak kožený je trvanlivější a dá se snáze čistiti.

Nyní vám uvedu několik cvičení:

1. Postoj v levém gardu, silný vrh míče oběma rukama současně přes hlavu, vpřed nebo vzad k soupeři, vzdálenému na 5 až 6 metrů. Chytání medicinbalu též v levém gardu, ruce podle těla (lokte poněkud od těla) k chycení připravené, bradu máme k tělu přitaženou. Míč necháme při chycení na tělo dopadnouti (naraziti) a pak teprve přidržíme rukama. Chytáte-li předčasně míč prsty, vydáváte se nebezpečí zranění těchto a účele (otužení těla) není dosaženo.

2. cvičení: Strk míčem současně oběma rukama ve výši prsou se silným trhnutím hořejšího trupu vpřed. Tato cvičení můžete provádět stojíce v kruhu, a způsobí vám zábavnou hru a mnoho pobavení. Při těchto cvičeních můžete i seděti a zvýšíte tím výkonnost co do síly a vytrvalosti.

3. cvičení: Postoj jak obvykle, jen jest cvičící obrácen k soupeři zády a vrh míče skrze nohy. Chytání je vždy stejné. Později můžete medicinbal chytati hlavou a zvykáte tím paže na obranu a proto je tvrdá hlava často dobrým obranným prostředkem, na kterém si mnohý boxer rozbil ruce.

Těmito cvičeními stanete se pohybliví v bocích. Zároveň hleďte, aby medicinbal byl vždy plný; není-li, tedy jej doplňte.

Zájezd do Cinvaldu.

Proponovaný zájezd na 15. února musel být odložen, neboť kamarádi mající o něj zájem, oddalovali přihlášky a složení jízdného. V pátek byl odvolán, neboť chybělo do plného obsazení několik přihlášek. Upozorňujeme, že zájezd koná se v neděli 1. března a jízdné Kč 45.— je nutno složit předem do 6. hodin večer 26. února v administraci.

Autobus vyjíždí z Prahy v 5 hodin ráno od Vyšší dívčí školy ve Vodčkově ulici a do Cinvaldu přijíždí kolem 9. hodiny. Návrat po desáté hodině.

Sněhové poměry na Bouřňáku jsou přímo skvělé a kamarádům naskytá se vhodná příležitost vyjetí si lacině do hor.

Mistrovství Moravy.

Župa moravská pořádala dne 8. II. 1931 v sále na Stadionu mistrovství Moravy. Pořádajícím klubem byl A. F. K. Žižka, Brno.

Zklamal Ostružník, který nebyl v kondici. Jeho soupeř, klubovní kamarád Tomeček, nebyl pro něho vážným soupeřem.

Z vylučovacích bojů buďtež zazna-

menány dobré výkony Krumplera (Nový Jičín) a Patery z téhož klubu.

Výsledky ve finale: Škrob jistě porazil Šedého v papírové váze. Hromada problematicky obhájil mistrovství proti Bezděkovi. Menšík vyhrál zaslouženě po nádherném boji proti Cekotovi. Kamarád Neubauer knockoutoval Právece ze Zlína ve 3. kole. Mistr Stockel knockoutoval již v prv-

ním kole Procházku. Skřivánek po namáhavém boji vybojoval Peberu. Ostružník v neslavném boji přinutil Tomečka ve třetím kole ke vzdání se. Nemožné váhy byly zastoupeny Posmekem a Frankem z Olomouce. Prvý vážil 96 kg a druhý 97 kg (!). Arangement bojů mělo rychlý spád zásluhou jednatele Klíče. Návštěva na Brno velice slabá. Ferri a Feldkurát.

Kulturní bacily

filmový přehled.

Monte Carlo má banální děj z něhož režisér Lubitsch vytěžil co se dalo. Zajímavý je pokus s kombinací rytmu jedoucího vlaku, zpěvu hlavní představitelky, jedoucí ve vlaku a vesničanů, pracujících na poli podle trati.

Plonýři dalekého západu prezentují drzost Ameriky, která se domnívá, že tyhle hloupé honičky bude věčně Evropě ztravovat.

Kavárnička je místy vtipně udělaný film, se standardní figurou M. Chevaliera, již jednou zpracovaný se zensuim M. Linderem.

Zaznamenáváme hodnotné reprisy: Na západní frontě klid, Modrý anděl. Pod krovky Paříže a Západní fronta v plamenech.

Patrola je tuctový americký válečný film, řemeslně udělaná apothosa na hrdinství, tentokrát letců, kde vedoucí letky vypije za celý film asi 2 láhvi whisky, čehož zfilmování si vyžádalo jistě jednu pětinu celého filmu.

Calin měl být reprezentačním filmem sesterské Francie, zůstal však pouhou robinsonádou, na jejíž slavnostní předvádění byl předepsán smoking.

Film Svět 1980 (Just Imagine), který se odehrává za padesát let a který v brzké době přijde i k nám, hraje se právě na Portoriku s neobyčejným úspěchem. Nepřehledné davy obecnstva proudí do biografů, které hrají tento film, a podle souhlasných zpráv funkcionářů i časopisů je jeho úspěch takový, že předstihne každý jiný snímek, který byl až dosud na Portoriku předváděn.

Foxova filmová produkce bude se napříště díti tak, aby vyhověla všemožným požadavkům různojazyčných národů. Filmy budou zhotovovány jednak ve zvukově stoprocentně anglické verzi, dále v druhé verzi, která podrží většinu anglických dialogů a všechny zvuky, jakož i speciálně adaptovanou hudbu; další verze bude mít méně dialogů, bude mít titulky v řeči dotyčného národa a opět jinou hudbu; čtvrtá verze bude němá a bude se vydávat jen pro zámořské kraje. Konečně bude verze, která bude celá hrána v řeči příslušného národa, jako jsou na př. španělská, francouzská, německá a italská verze filmu The Big Trail (Velká cesta). Konečně Foxovy zvukové týdeníky jsou vydávány ve třiceti čtyřech řečech. Jistě žádná jiná filmová společnost nevychází tak stoprocentně vsříc požadavkům každého jednotlivého národa.

Velký potlach brněnských trampů.

V pátek 13. února byl svolán veřejný potlach brněnských trampů. Sešlo se na dvě stě kluků, kteří po vyslechnutém referátu pražského kamaráda rozhovořili se o chystaném zákazu trampingu, předvojeňské výchově a zásadách trampského hnutí. Na potlachu vystoupila též oposice v počtu osmi (8.) osob a nejapnými důvody snažili se kamarády odvrátit od vážného trampského programu a zanést debatu na osobní věci.

Zásady trampingu schváleny byly jednomyslně a otištěná resoluce proti osmi hlasům.

Ustavený Trampský obranný výbor musí nyní napnout všechny síly, aby další vývoj brněnského trampingu pokračoval opravdu podle přijatých zásad resoluce.

RESOLUCE,

usnesená na potlachu brněnských trampů.

Přítomní brněnští trampové po probrání zásad trampského hnutí prohlašují, že úplně souhlasí s postupem kamarádů z ostatních měst, kde dosud se sleziny konali a staví se plně na bojovný trampský program. Protestují proti chystanému zákazu trampingu, proti předvojeňské výchově a všem

zákrokům, které padouří proti trampům chystají. K vedení akce proti těmto zákrokům ustavují Trampský obranný výbor brněnských trampů. Za jediný orgán všech trampů uznáváme náš časopis „TRAMP“ a pro jeho další rozšíření zavazujeme se co nejvíce pracovat.

Všechno pro volný tramping!

Do padouří hej rup!

Ahoj!

Ahoj

Ahoj!

Ahoj!

Narode trampský z Lomnice, Hradiště, Jičina, Sobotky, Bakova, Turnova z Čisté Bělé a Nymburka! Spojené osady mladoboleslavské volají Vás na potlach 28. února do „Dělnického domu“.

Do boje za svobodu trampingu!

V masérském saloně:

— Ferry, rád tokaj?

— Hergot, to seš tak nalitá, že mě nerozeznáš od tetřeva?

— Pane mistr, nemohl byste mne přijmouti?

— Ale jo, budete psát na papír dělníky, kteří se mají propustit. Nejdřív se tam můžete podepsat!

Canadian.

Povídá jeden strážmistr dobrému trampovi Jackovi: „Myslejí, hnusnej trampe, že sme ňaký volovė?“

Povídá Jack: „Na tuto otázku odmítám odpověď.“

— Pane vrchní, máte vočka?

— K službám, šností!

— Pak zamrkejte.

Legin.

— Co seš tak naloženej?

— Ale, „řoiitička“ prej už přestane vycházet.

— Di, je to možný, takový štěstí?

— Fakt, včera už tam byly poslední zprávy.

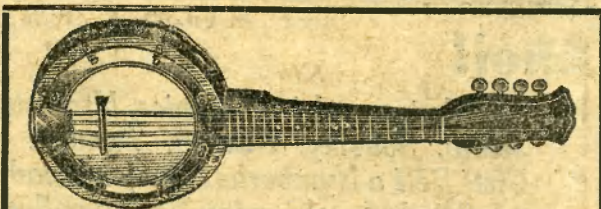
Děda.

Próia na fysiku vysvětluje: „Vidíte hošové mileny, tady máte elektrický stroj, který při vybití může člověka usmrtnit a statného vola i ohlušit.“

Při těchto slovech dotkl se jimače a dostal takovou ránu, že sebou říznul vo zem. Nastal poplach.

Próia se však probral z leknutí a poudá: „Aj, netřeba se o mne obávat, neboť jsem jenom ohlušen.“

Redskin ze Seamewu.

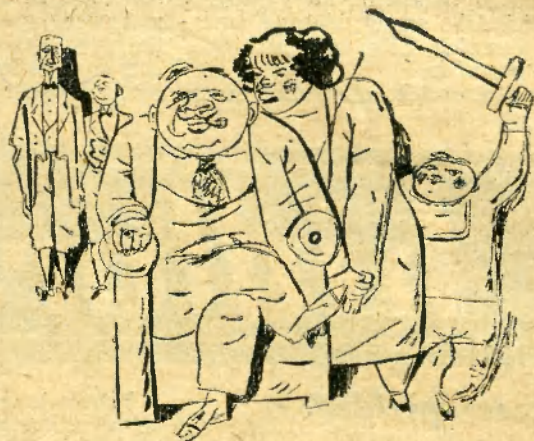

Kamarádi!

Nejlepší kytary, banja a mandoliny, koupíte u fy. ANTONÍN KONRÁD, Praha II., Na Zbofenci 15. Veškeré hudební nástroje! Doporučujeme!

Vedlejší příjem

pro každého bez zvl. znalosti po svém zaměstnání. Pište ještě dnes listek. Brož, Kardaš. Řečice, Čechy.

Cassidi.

— Jakého mají censoři patrona?

— Svatého Frolliána. To je patron řech, který dávají pozor, aby nikde nehořelo.

Jerry.

„Co tak řveš pořád?“

„Dyž mě strašně bolí břicho, chvíli nahoře — chvíli dole — būů —“

„Že ten blbec někde sežral vytahovadlo.“

Berber.

Slyšíme často o někom, že je nábožensky založen. Myslím spíše, že každý takový je nábožensky zatížen.

Berber.

— Četl jsem ondyno, že šel ňákej bez halěře kolem světa.

— To je toho. Hlavně že měl koruny. Jim.

— A čtyřikrát musel vyznat lásku, než jsem ho vyslyšela.

— A kdo byly ty tři dívky před tebou? Nora.

Žižkovský potlach, svolaný do Bezevky 20. t. m. se odkiádá.

- Kdy jste se narodil?
— Kde jsem se narodil?
— Ne, kdy? Jak jste starý?
— Jo, jako jak jsem starý? Maminka dycky říkala, že jsem se narodil vo Prajzech.
— Narodil jste se tedy v r. 1866. A který den?
— Maminka říkala, že jsem se narodil ten den po Sepekovský pouti.
— A kdy je Sepekovská pouť?
— My máme tři sepekovský pouti dycky za rok.
— No, a kdy jsou ty tři pouti?
— Jedna je, když jsou višně, druhá je, když jsou vokurky, a třetí je, když jsou švestky.
— Tak kdy jste se narodil? O které pouti?
— To muselo být po tý švestkový, protože maminka říkala, že, když z tý pouti přišla, tak vařila švestkový knedlíky, ale sama už je nejedla, protože jsem se zatím vodpoledne narodil.
— A kdy je ta švestková pouť?
— Vosmýho září.
— A kdy přišla maminka z pouti?
— V poiedne po pouti.
— Ježišmarijá, člověče, vy mi idete na nervy. Tak vy jste se narodil 9. září 1866? Konečně!
— No, nekřičte na mně, pane rado, to vypadá, jako by sme se vo ty věci hádali a to nemusí bejt, když mám v kapse křestní list!

- Hnusný trampe, jaké je vaše jméno?
— 'sím, já sem ho zapomněl.
— Tak, krucifix, jak vás zjistím?
— Přečtete všechny pražské adresy a když přijde moje jméno, tak zvednu ruku.

Včera vystoupila Klavavka z břehů.
?!?

No jo. Josi přišel povídat vo vojenský šněrovače a každej si vodpliv.

Kamarádi, na osadu vezměte jen výbornou dršťkovou polévku v kostce

„Perfekta“

Ve dvaceti minutách vařená. Žádejte všude!!
Balíček na 3 porce za Kč 3.—. Továrna
Karlín, Zahradní 7. Tel. 29414.

— Tuk si budeme hrát na červenou karkulku.

— Jampak bysme si mohli hrát na červenou karkulku, když nemáme vlka?

Tramp Teddy jede na motocyklu, když ho zastaví strážník a poudá: „Zaplaťte mi pokutičku 50 Kč, páč v zadu nemáte světlo!“

„Ale jejdá, to mi muselo před chvíličkou zhasnout,“ šveholí Teddy.

„Jak vám mohlo zhasnout, když tam žádný nemáte?“
Redskin ze Seamewu.

Trampské kanadky
original anglický Dulbox,
Kč 178-
až 198-
Jaroslav Bohata
Smíchov,
Proti Knížecí.
Těž poštou na dobírku, vyplaceně.
Udejte číslo nohy.

squaw

stránka
našich
děvčat

K článku Děvčata, holky, kamarádky a hlavně Molly na str. 10, čís. 5.

Lido!

Diskuse je vždycky útokem na obsah listu a máme v Trampu jen jednu stráněčku, na které by melo býti srovnáno mnoho užitečnějších věcí. Já jsem kamarádka, ty jsi kamarádka, ta není kamarádka, my jsme kamarádky a to nejsou kamarádky — atd. atd. Rozumíš mi!

Ale tvůj protest je závažnější, než spory o pravé kamarádství. Má slabiny — a já je vysvětlím stručně:

1. Cituješ věty, ale ty mají svůj vztah k celému mému článku, který jistě „nejslaběji řečeno“, neklaní se systému kapitalového kořistnictví.

2. Cituješ věty neúplně a tím komolíš jejich smysl. Položit v náručí — a položit v náručí rovníka rovnice, je podstatně odlišný termín. Svět nikdy nebude rájem chudých, ale může být pro ně šťastným domovem (což je trochu rozběhlý výraz, ale jiný mne výstižnější nenapadá). To ovšem předpokládá vyrovnání mezi chudými a bohatými — neboť kapitál není ještě vykořisťující zaměstnavatel a proletář opět každý bez zaměstnání a bez chleba.

3. Psala jsem „Teorie o kapitálu a proletariátu jsou svatým učením podobné jako Otčenáš“, neboť myslím, že Otčenáš přes svou svatost nebyl a nebude ničím blahodárným pro lidstvo a zejména pro nás chudáky. Dnešní učení o proletariátu stejně jako o kapitálu (a předpokládala jsem tu vždy samostatný zřetel) jest zatím také jen otčenášem (a opět tvrdím, že každé pro svůj směr) a teprve výsledky zhodnotí „svatost“ uznávaných hesel. Což je:

a) rovnice, o níž jsem se zmínila,
b) boj, který uznávám a jež už často jsem přesně ve svých příspěvcích terminovala.

4. Ostatní ve tvém protestu se shoduje s mým přesvědčením a citěním, souhlasím s tím a tisknu ti za to ruku. Molly.

Povídka? Bylo to ve válce, byla ještě male děvče, doma byly čtyři děti, máma nevěděla, co jim dá jst, neměla, do čeho by je oblékla. Někte vydloubat pár brambor, ne to nešlo, všude u sedláků hlídali, chudému ne, to neudělá, raději by zemřela hladý. Všichni spali, tak co, šla; alej, třesně na ni lákaly a hlad se ozýval, tak honem se ohlíží, jestli někdo nejde.

Ne, nikde se nic ani nepohnulo. Ošatka je naplněna, mezi třesněmu par lusek. Honem domů — a doma? Jaké překvapení! Četníci stojí ve světničce a děti pláčou. Marně máma prosí, zaklíná, nic to není platné, musí tam s nima. Jak dlouho, neví; nikdo se nepotá, proč to udělala, nikdo ji nerozumí, oni nechťejí porozumět, neprožili nikdy hlad. Ve škole — co, tvoje máma je v arestu, myslíš, že vedle tebe budu sedět? Kam si postýskat, k mámě, ona ji rozumí. Neplač, malá, vždyť jsem to dělala pro vás, drobečkové. Děť rozumi, věři svoji mámě, ví, že máma je to jediné, co má na tom šrém světě. Ne, to není povídka, to je kus prožitého života. Může se tomu říct bída. Je to dnes lepší? Není. taky Božena.

Martě a všem holkám!

Holky, jak vidím, nemáte do naší sleziny chut. Všechno provádíte jen teoreticky, ale o udělení něco radikálního se nesnažíte. Není diva, Tramping nás holek je teprve v počátcích a vy jednou samy poznáte, že je třeba, abychom se sešly, protože dopisování a různý psaní nemá valné ceny. Jediná Marta s tou slezinou zuřivě souhlasí. Ty jsi správná trampka, v tobě se mi zalíbilo. Marto, přijď k nám do osady (už jsem tě dlouho neviděla, pozdravuj taky „Martu z Hawaye“) a tam si spolu promluvíme! Nezapomeň, vzít také s sebou „Valdu z Oktábrn“, ažto naši osadníci, Redskin a Morgan, mu chtějí dát řádkého hoblá (mažou si už svaly francovkou). Valda jistě ví, za co toho hoblá vobáříš! A ty, Valdo, nedělaš prej dobrotu, jak jsem doslechla (vytloukáš hospody, do kostela nechodíš, čteš nemravný knížky, jako „Karkulku“ atd.). Tak, abych se nemusela zlobit a nenabacala ti zadeček jako loni na tom potlachu (jak sám dobře víš, mám slušný svaly a vysokou kostru!). Tak, buď pěkně hodnej, sbírej kloboučky Thymolinu a jez hlavně ryby, neboť: Hospodyňko, tékať praví... Nezapomeň si přijít pro toho hoblá. Martě a všem holkám ahoj! „Bábrlinka“.

Kamarádky!

Navrhovalo se zde, aby i děvčata pořádala slezinky. Jo, ale my nejsme kluci — tím míním, neumíme se na sebe dívat co by kamarády. To je chyba. Slezly bychom se jednou, dvakrát, ne řekněme třikrát a bylo by hotovo. Tedy raději nezačínáme. Těch opravdových trampulí je moc málo a ostatní? Raději jdou s padourem na rande (pro takové je náš kluk dobrej jen proto, aby mohly říci, že jezdí také do chaty). Píše se to lehce, dělat se to nechce. A proto k Vám, dobré trampule, volám, zůstaňte stále takovými, jakými jste a Vaše práce v boji za volnost Vás jistě nezklame a odmění. Ahoj.

Rosie.

Jihlavské Jiříně!

Milá Jiřinko. Pojd mezi nás. Rádi tě přijem. Vždyť ani nemůže být jinak. Jistě, že jsi upřímné děvčátko; jak si tě představuji. A u nás? Naideš tolik upřímnosti a kamarádství, které jistě vyváží faleš a přetvářku padouřského života. Jinak tu padouřstím ani nelze nazvat. Vždyť jsem v ní byla do nedávna jako ty. — Mám z tebe radost, holčičko! Sbírej kamarádky, ať rostou naše řady! Čti pilně Trampa. Snad ta korunka ti na nej zbyde. Já vím. Ono je to saframentský, když pískáš kudlu, jak se říká. Nic si z toho nedělej. Je nás víc, kterým městský magistrát vyměřil támele na Strahově plac, aby jsme se měli kam chodit pást. Ale zapomeň, když přijdeš mezi své holky a kluky. Tau je dělník i úředník jedna osoba a všichni jsme jedna rodina. Tam tě žádej nezklame. Jen si najdi nějakou tu Jihlavačku, případně Jihlaváka, a radul se s nima. A ještě něco. Ukaž taky to své spisovatelské „nandání“ v Trampu. S dychtivostí budu čekat, objeví-li se tam tvůj podpis. Zatím ti srdečně tiskne ruku a zubl se na tebe Bobek.

astrik:

Závist.

Tak strašně nenávidím ty marathonské bězce...

Nazí, s větrem se bijí o primát...

Vlasy vlají, čelo se potí

a nohy se nedovedou vůbec zastavit...

Myšlenka tryská...

Chci být první...

Na rohu naší, v hadrech se válí žebrák...

Beznohý...

Boženo!

Ač tě vůbec neznám, ani ty mne, dostal jsem od tebe pozdrav v psaní od Věrci-Divošky. Děkuji ti. Posíláš prý ještě něco jiného, ale to je jistě soukromé, víd. Rád bych tě poznal, líbí se mi svými kecy a doufám také, že se jednou jistě — letos to jistě bude — uvidíme. Těším se na tebe. Dosud jsem nepoznal ani jednu opravdovou trampku. Viděl jsem asi 2 v Budvausu, ale myslím, bych, že to jsou spíše „manekýnky“ než trampky. Jsou totiž strašně napudřeně. Fúj. Prasil bych tě, kdybys mi, jak prý jsi mi slíbila, že mi napišeš, kdyby to ale bylo brzy. Podiv se, já píši také v kancelíku. (Ovšem — když je starší fu.) Adresu ti dá Věřca, je prý s tebou v kancelíku. Ať si můžeme aspoň písemně pokecat, když si nemůžeme ruce stisknout. Ahoj!

Bludač!

Karneval — vstup 8 Kč, maska 5 Kč, dobrý tramp Gigolo, aby platil 5 Kč, koupil si masku za 20 Kč a myslí, že ušetří 3 Kč.

Dlouhý Ferry.

Jak žijeme

on a fy

Vstane v osm hodin do vytopené ložnice, hedvábné pyjama doplní lehkým županem a odejde do přepychové koupelny, kde dojemně pecuje o to, aby nastěrký probité noci nebyly tak patrné na uvadlém jeho obličej. Vyjde napařumován, zavzoum a služební duch přinese bohatou snídani. — Paradní šestiválec je připraven; pan však je zabran do žurnála obrovských rozměrů a studuje kurs. Konečně se nechá zabalit do kožichu, služebnému duchovi, který na neštěstí se jmenuje křesťním jménem zrovna jako on, kterému ale říká zásadně Johan, nařídí, ten kus krocana aby zabalil a dal do tašky a do vozu, dá několik dalších rozkazu a je půl desáté, když opasí svůj dům. Z úřadu, kde se patrně práci nepřetrhne, vrátí se brzo odpoledne a po obědě, který mu patrně nevyhovuje a jde do kuchyně zpět, konstatuje, že mu nějak netrvá, že vyhledá lékaře. A vůbec neškodí malá zdravotní, ovšem placená dovolena.

Se znuděným výrazem, zabořen v křesle, mluví s kýmsi bez zájmu telefonem, načez ulehne k odpolednímu spánku; večer rande s kamarády v Autoklubu zakončí jistě zase pitkou a jistě se najde též několik příležitostíných „přítekyň“, které ho za peníze pobaví.

A tenthle vyhýčkaný panák by chtěl koupit tvoje tělo?

Vstaneš v půl páté, otevřeš okno a ranní vzduch tě zbičuje, abys nebyla ospalá, vyšploucháš se v lavoru studené vody, to korunové mýdlo je taky příjemné; zatopíš, za chvíli vaří se již kafe a čerstvé mléko a ty máš dravou chuť a hlad, že bys hřebíky mohla polykat. Snídáš, v chlebě je vonný kmín a myslíš spokojeně, tohle že je jídlo pro bohy. — Ze je dnes pondělí? Ať, taky musí být. A teď: umýt nádobí, namočit si prádlo, večer budeš prát, ale běda, v sobotu jsi nedožehlila staré, nuze, žehlička je horká a hodin ještě málo. Ale k prádlu nutno topit. Hupky, nuší na zada, k uhlíři. — Práce lita od ruky.

V půl osmé chvatně zamykáš byt a objevíš díрку na patě, spílajíc si lenochů, proč jsi šla včera tak brzo (v jedenáct) chrnět a nezašla ji. — Celý den děláš jako stroj, jen trpce neseš to, že sis v ranním spěchu ne vzala o krajcě více.

Večer přijedeš domu, pojiš večeri, zotviráš vše do kořan, hulákáš si ve se, neb s tebe spadly okovy denní

práce, přelítneš plátky, co je nového, a necky zvou tě k nové práci. Zase — at. Jdeš do toho s eldnem, a v pul jedenacté mácháš v modré vodě poslední kus. I punčocha bude zašita. Slaný pč se ti lepi na tělo, které boli jako zmáčené a rádo se uloží ke spánku.

A tohle tělo bys měla prodat jemu?

Mája ze Zambezi.

pohádka východu.

Životí hýří barvami a krásou. Ranní paprsek slunce zaleskne se na okně bývalého radžova paláce, na knoflíkách strážníkovy kabátu obejme bílé řízy zpívajícího davu.

Průvod bílých říz jde ulicí, narazí na kordon policie, volní se — pomalu zastaví a — zpěv zní dál. Rozejít, zní povel — velitel s usměvavou tváří rozepíná tašku na revolver — zpěv zní dál — Rozejít — zpěv zní — Rozejít a obušek dopadá a první bílá říza klesá — pak další pak frrr.. přiletěl kámen a našel usměvavou tvář. Usměvavá tvář zařvala vztekem a bolestí a prskající hlavní revolverů plivají olověné sliny.

Bílé řízy ječí hrůzou, prchají a padají a ranní paprsek slunce klouzá po oknech — po kouřících hlavních revolverů a odráží se v rudých a páchnoucích kalužích krve.

— Ali tam byl taky. A řve tečka bolestí — už to dlouho nevydrží — dostal ji do břicha. Jeho řev pomalu tichne, mění se v sténání... Ali už neřve — vždyť ho to ani nebolí — a — Ali vidí — vidí hromadu svezích rozbitejch střev. Tim a krví těch ostatních je pohnojená zem a z ní vyrůstá nová Indie — Indie svobodná a volná — Už neřve Angličan, už neřve jeho revolver.

A Ali odchází — odchází v rudé záplavě krve — Ali jde pohnojit půdu po nové lidstvo.

A dál at povídá Borin pohádku o melounech hozených na hnuj — teď ji už rozumín. Bill.

nenávidím brambory.

rudan:

Brambory čili zemčata jsou brambory čili zemčata jsou plodiny . . . jsou plodi . . . „Sedni si, lajdáku, maš pětku,“ pravil pan učitel.

Dešť bubnoval na okna našeho „bytu“, když mě matka budila: „Vstavej, půjdeš pro brambory do Lysý!“ Nasnídal jsem se čistého odvaru Kriegskatteemischungu a s posledními máminy krejčary v kapse, ruksakem přes rameno, na nohou dřevěné botky od „Českého Srdce“ jsem vyrazil společně se sousedkou, jejíž muž stejně jako můj táta hnil na poli cti a slávy někde v Karpatech. V poledne dospěli jsme zmoklí a hladovi „zlatého pruhu země české“ a tam prosebně obcházeli statky boдрých českých sedláků, aby nám prodali bram-

bory. Naše peníze vymenené za soddou rozpukané ruce neměly však kupní síly. „Máte prádlo, prstýnky, koufení?“ „Nemáte, že jo, ale máte pěkný . . .“ a oči zapadlé v sádelnatých tvářích sjely po prsech a bocích sousedky. Toho dne poznal jsem prvně všechny rasy psu s vyceněnými zuby.

Dotrmáceli jsme se na konec vesnice, kde moje hrdá ochránkyň vztáhla ruku po větvi obalené švestkama, abychom aspon trochu zahnali hlad. Ruka však strnula jako přibita, ostrým výkřikem z blízkého okna: „Táhneš kurvo zlodějská s tím harantem odsud!“

Litost, hlad, vztek a vzpomínky slily se v jedno rozhodnutí — brambory vyhubat. Došli jsme k potu u lesa, klekli do řádky a rychle plnili bafochy. Stahoval jsem již provazky, najednou vyřítili se z lesa dva chlapi se sukovicema: „Já chytím bábu, ty chyt kluka!“ Chytil jsem oběma rukama kořist, nasadil tempo jak splešený, avšak díky nákladu a dřevěným podrážkám sedlák mě doháněl. Již jsem viděl dopadat hůl na moje záda, tak jsem drahá zemčata vysypal chrapounovi před nohy a rázem získal náskok. Doběhl jsem nřícený až na silnici, strachy se otáčím, pronásledující však jen z dálky hrozí. S pláčem krácel jsem, vyhýbaje se každé uniformě, k nádraží. Dopadl jsem v čekárně na lavičku, přemýšleje o osadu pani, která nemohla utíkat jako já. Přišla zdrčena na nádraží, bez brambor i bafochu. Na obecním úřadě ji vzali vše, co měla. Tak skončil můj první tramp do „zlatého pruhu země české“.

Prapory, kutalky, průvody: „Ať žije svoboda!“ Tata se vrátil z války. „Tak jsem vám nesl až z Finska brambory, přes několik hranic, zahmouřil oko, podalí ruku rudí gardisté; Grüß Gott! zdravili Němci, ale neušel jsem čepicím s brkem: „Na zdar, bratře, ukaž nám kutr . . .“ a na dně zbyl jen povolávací lístek na Slovensko proti maďarským dělníkům.

Nenávidím brambory,
nenávidím chrapouny,
nenávidím vše, co ma uniformu
a proklínám válku!

**Brožované ročníky
1930**

**budeme prodávati po
15 Kč.**

Objednejte p ř e d e m!

drby z čundrů

Erstes internationales Tramplager.
Aus Brünn meldet sich das erste international. Tramplager Red-Wings. Adresse: Leo Rogos, Brünn, Bratislavská 11.

Deutsche Kameraden!

Aus den Kreisen der deutschen Jugend melden sich viele zum Angriff gegen die Paďours. Tretet alle in Verbindung mit uns! Redaktion.

Osada Údolí Děsu v Praze

konala dne 6 února 1931 mimořádnou valnou hromadu, na které zvolen nový výbor. Zvoleni: Předseda: Švestka; Místopředsedové: Kubec a Rak; Jednatel: Hrádek; Pokladník: Fait; Zapisovatel: Zima; Strážce inventáře: Pancner. Dále zvoleni: Plhák, Havránek, Čuchna, Moser, M. Heller. Veškerou korespondenci řiďte na: F. Hrádek, Praha VIII., U Svobodárny 1511.

Dne 22. února (neděle) koná se v Č. Budějovicích druhý, velký všetrampský potlach ve 2 hodiny odpoledne v sále pana Světla na Střeleckém ostrově. Program: Jak bránit účelně tramping? Návrhy a volná debata. Vystoupí poprvé Budějovická Trampská scéna!! Přijďte všichni. Čekáme trampy z celých jižních Čech!

Za jihoč. výbor:
Nora.

Vážná redakce!

Oznamujeme všemu trampstvu, že naši doposud bezejmenný stanafský osadě budeme nadávat

PĚT KONTINENTŮ.

Hlásíme se co by třídě uvědoměli proletářští kluci ze Sadský. — Do paďourů hej-rup!

Za osadu:

Véna, Hary, Bočan, Venca, Karel, Tonda.

Všem dobrým kamarádům a kamarádkám oznamujeme, že sme po dlouhý době zrodili vosadu „SYŇŮ MLHÝ“. Táhneme s váma za jeden provaz a hlásíme se jako kapitáni lodí: Marion, Pirát, Corsar. S kamarádkým Ahoj! osada „Synové Mlhy“.

Žádáme o oznámení založení osady v Suchém Vrbném u Čes. Budějovic, slyšící na jméno „MĚSÍČNÍ ÚDOLÍ“. Jsme teprve čtyři, bez praxe, ale doufáme, že se do toho brzo vpravíme.

Huronsky ahojujeme všechny kamarády a řveme z plných hrdel: Do paďourů hej-rup!

Za osadu: Šerif Tom.

Do Nového Smíchova, Radlic a okolí na vědomost se dává, že nová osada proti paďourům se zakládá, jenž slouti bude Alvater. Kamarádi a dky přidejte se mezi nás, je Vás zde hodně, a jediná osada doposavad zde byla, jenž jméno „Ontaria“ nese. Proto pište mě do redakce, kdo máš chuť jít s námi do přírody trempovat a proti zákazu trempingu s námi pracovat. Tak pište hodně, nebojte se, Štaněk má velkej stěhovák, všechno vyplaceně až do redakce. Všem trempřům a kám včetně osady Ontario a šerifu Cassidi.

Ahoj za Alvater. Míla, šerif.

PS. Mercedes, Marion, co Vy, čekám též, že co by trempky přijicháte

Mnoho pozdravů osadám Strong-Hart a Tolmačov a všem trempům dobré vůle zasílá z Již. Francie

Klacek.

Registrujeme další osady:

Brno „Údolí sporů“ a „Eldorado“ Brno-Jundrov (dříve Mohykáni).

Dále v Bělušicích u Kolína zrodila se nová osada „San Marino“, v Ml. Boleslavi pořádná osada „Pamir“ (každý člen musí odebírat „Trampa“).

Brňáci.

Nepatrný tento nápis uviděl jsem na čelnějším místě v Drbech našeho časopisu, který vybízel brněnské trampy k první slezině. Přilákal tedy i mě tam.

Bohužel, nebylo mi dopřáno, dostati se včas na místo a tak jsem zastihl jednání již v plném proudu. Především konstatuji, že jste mne, kamarádi, úplně zklamali. Do sleziny dostal jsem se skoro nepozorován, zasedl za stůl a naslouchal. Sotva jsem však vytáhl poznámkový blok a tužku, přikročil ke mně kam. Jíl; uvítav mne ptal se, kdo jsem, a zdali vlastním osadu. Prohlásil jsem se, srdečným ahojem pozdravil všechny přítomné. Do té doby jsem se těšil jako vy na setkání a popovídání s kamarády. Ale pak nastala pohroma. Začalo se jednati, co vlastně chceme v Brně pro tramping podniknouti. Mluvílo se o potlachu neb jakémsi pestrém večeru (slyšte, kaba-ret), ale zůstalo pouze při jednání. Dobrá snaha byla, jen co je pravda, ale pojednou se počala práti

nějaká špína a osobní klepy jako u paďourů (nejvíce se jmenoval Hoban!). Následovaly slovní půtky kamaráda Jíla se Šakalem a Sím a různé kanadské žerty. Padla nehezka slova, o kterých se nechci ani šířiti. Následovalo usmiřování Jíla se Sím a kdoví ještě, co jiného.

Chtěl jsem utvořiti pracovní výbor a již se zdálo, že se to zdaří, ale byl to pouhý klam. Opět nastaly osobní výpady a tu tam bylo celé jednání. Kamarádi pak sami nevěděli, co vlastně požadují. Konec konců se přestalo jednati, utvořily se skupiny, které mezi sebou rokovaly, což však nevedlo k vytčenému cíli.

Velmi nemile se mne dotklo, že kam. S í a Šakal (to budíž pranýřováno, Hobane, je to též tvůj kamarád, s kterým si dopisuješ), prohlásili, že náš časopis naprosto neuznávají. Též o tomto prohlášení se nechci nikterak šířiti a vyčkám raději času, snad zmínění kamarádi svoji chybu později uznají. (Možná, že ve svém nitru o tomto prohlášení nejsou přesvědčeni.)

Radost mi způsobilo, že se dostavil Silver Star z Břeclavi a malý trampule z Přerova (nechci jej jmenovati, poněvadž by se na mne zlobil kam. Bobbín z Přerova) a hlásili se k spolupráci.

A opět, Brňáci, usnesli jste se na nové slezině v úterý 3. února na hřišti Horymíra (Tundro, přilež také, ale kytáru sotva v Brně uslyšíš) a slíbili jste si svorně, že pro tramping budete pracovati a zanecháte osobních nesvárů. Ukažte českým kamarádům, že též na Moravě máme náš tramping, a uvidíte, s jakou radostí shledáte, že na naší slezinu přijde desetkrát tolik kamarádů jako posledně.

Tak jak jsem pranýřoval jednání celé schůze a částečně některých kamarádů (Šakala — Lucie, tvůj chlapec ne zedá býti trampem), potěším se, budu-li moci po druhé napsati: alles gut — Ende gut.

Brno, 30. I. 1931. Váš Feldkurát.

Všemu trampstvu.

My kluci pod Orlickými horami, oznamujeme, že jsme žili, žijem a žítí budem.

Dosud jsme nehlásily, že naše osada stanarů jež sluje: „Festung Ohio“ (Josefov) je na svém místě a sloužit chce všemu trampskému národu.

Kluci, pište na adresu: Karel Hořeček, malíř, Josefov n. M., za osadu: Šerif: Maxim. Generál: Radecký.

o s a d a · r e d a k c e

Píše nám kamarád ze severu.

V článku uveřejněném ve Več. Čes. Slově dočetl jsem se velmi zajímavých věcí. To snad víte, že na tramp chodí různí lidé, z nichž většina je chudých učňů, mladých dělníků, příručích a studentů. Tato mládež, která celý týden dle v továrnách, v obchodech a ve školách, kde otravuje ji prach a špatný vzduch, ráda si vyjde jednou za týden do lesů, nadýchat se čerstvým vzduchem. Vždyť ten hoch celý týden jako by ani nežil, až když si vyjde do lesů, kde není žádného pačourského a měšťáckého přetvařování, tam si volněji oddýchne a cítí teprve skutečně, že žije.

Nyní má snad přijít nařízení, že dokonce bude stup do lesů úplně zakázán? Proč? Aby snad takový chudák měl podpořit pány restaurátory a jiné podniky? Že snad nemají žádné obchody? K vůli tomu to není zapotřebí! Či snad k vůli lesnímu pychu? Dělá-li si tramp oheň, nasbírá si suché dříví a ne, že by lámal nějaké mokré, syrové stromky, které nehře! Viděli jste snad u některého trampa, že měl plnou náruč květů? Nebo co podobného? Zajisté že ne, ale když si vyjde takový měšťák na výlet, to jo. Na holi pukét, v ruce a je celý jen když je na něm vidět, že byl na výletě.

A o mravopověstnosti? Zajisté že nejsme každý den v baru, na takové věci peněz nemáme, máme-li vůbec nějaké! Škoda o tom psát.

A když jdeme na čundr, máme si snad vzít smoking? Ne, musíme jít jako chudí kluci a holky, kteří si mohou vzít na sebe jen to, co mají. Na takové věci nám také žádný peníze nedá. Jestliže snad z těchto důvodů mělo by být trampování a táboření zakázáno, pak se nedivím, že test za choutkou pačourů, které snad omrzela weekend a nám trampování chtějí zakázat. Musíme se všichni spojit proti nim. Nás nikdo nevyhubí!
Tramp Bublín.

Kamarádi!

Před nedávnou potkala mne velká čest, totiž bylo mi dopřáno, poslouchat řeč, v níž vzal si tentokrát mravokárci a vlastenecký buditel na pašal nás, jak nazval, kroj. Jeho kecy byly skutečně skvělé, takže jsou tyto vzácné myšlenky skutečně hodny ověření. Kluci, nebude-li ta trampská sebranka již co nejdříve vyhlazena, bude to v našich lesích vypadat brzy jako na divokém západě, kde si nebude nikdo jist, že mu za nejbližším stromem vrazil nějaký spustlý, zhovadilý tramp nůž do zad. A to že by se mělo dít v našich lesích, v našich nivách a hájích, jež mají sloužit pro radování se lidí z rájské přírody? Ne, to se nesmí stát, za kterýmžto účelem

musí se ta chasa nevázaná stůj co stůj vyhledat, způsobem jakýmkoliv! Tak rozjímal pan pačour a se zálibou pohlížel na mne svým pavíáním zrakem, jaký dojem na mne jeho řeč způsobila. Představuje-li si pan pačour tramping jako nějakou srandu, je tedy ta ohromná omylu. Nesmí si myslet, že je to nějaká organisace, která pro srandu druhých si vyjde ve vyžehleném kroji na výlet do nějaké blízké zahradni restaurace. Ne, tramping je hnutí, tramping je dneska masa, se kterou se už musí počítati. Dříve, když nás byla hrstka, rozprsknutí po celé republice, bývalo by se to dalo spíše vyhubit, ale teď již to nejde jenom prostým zákazem trampingu. Hnutí trampů může každý chápat a nechtěpe-li ho, nebo spíše nechce-li ho chápat, jest to proto, že byl prostě dán pověť k nové vyhlazovací metodě. Chvilí bylo ticho, načež po mohutných bafech rozhoupalo se opět pačourské břicho a místnosti nesly se nové zvěsti o neslychané hrůze. Jak to bývalo dříve krásné, když tak se sešli v neděli mladí hoši, pěkně každý v nových šatech a šli pěkně společně odpoledne na výlet. Kluci nemyslíte, že když jde tramp do lesa ve žhavé košili, se širokým opasníkem, v kanadkách nebo v kedskách se šátkem na krku, že do té přírody, kterou má zajisté radši, než takový turista, zapadne o mnoho lépe, než takový, který si navleče na sebe nové nažehlené šaty, do jedné ruky si vezme hůl se stříbrným kroužkem a přes ruku převlečník, aby náhodou nezmočil, a do druhé ruky si vezme aktočku s řízkama. Protože jde na výlet, musí mít pěkně sportovní sifovce, které se lesknou více, než zlatý řetěz na břiše. Takové když kluci v lese potkáme, připadá nám to zrovna tak, jako když postaví nabého mezi jeptišky. Zase bylo chvíli ticho, zase zabařal pan pačour a přežraným hlasem pronášel: Jo, kdyby aspoň ta banda v neděli do lesa někým zapadla, aby nebyla slušným lidem na očích a nepřiváděla je do rozpaků. Ale to jim nestačí, vždyť vidíte, že takový stanatovaný hoch jde do zaměstnání ve vysokých šněrovacích botách s rohalenou košili. Kluci, kamarádi, také bíbě může kecat jen nějaký pačour při kafi v kavárně. Jen, když kecá, ale neovládá si ze ten kluk je rád, že ty kanadky má, a než si je koupil, že na ně musel dlouho šetřit a až je rozbité, že nebude mít třeba co na nohy. Myslí, kluci, že bysme se pačourům lépe líbili, když bychom měli všichni stejný kroj, své bratry náčelníky a bratry vůdce a tvořili ažší kroužky dle politických stran. To se však pačourům nestane, tu srandu jim just neuděláme. Ahoj!
Karibi.

Znamému anonymovi!

Kdo by neznal u nás Krysu? Zrodil se za šedou zdi v Ostravě, kde vyžírati kapsy svých známých.

Později svyšel něco o trampingu, a kamarádství. Co to je, to kamarádství? Chtěl to poznat. Ale, hohužel, nepoznal, neboť jsme ho na osadě brzy poznali my.

Stal se na osadě „osadním vyžirkou, krysou“. Vime o čundru do Bělehradu a zpět za 10 dní, který si nechal platit, a to musel jet II. třídou!

Jednali jsme rychle a tise. Jak? Poslali jsme mu v ranečku jeho nádobíčko, k tomu dopis s podpisem. V jiné osadě by jednali jinak, neb za jeho krysařské kousky dali by mu patřičný trampský podíl. Že by nezapomněl.

Už to tak ma někdo v krvi, anebo to býva v rodinách, že chce žit takova krysa na velké noze, uživat, bavít se na eizi učet, tak, aby no to nic nestalo, a při tom se dela všude důležitým a hlavne známým.

Dopisy, které o mě rozesíláš, dají tě poznat těm, kterým je adresuješ, tak důkladně, že stačí, až kolem tebe přijdou, aby pŕivli na tebe.

Adresáti tvých dopisu mě znaji, dobre znaji a porozumi, kam takový tvůj dopis s podpisem „Tvoj opravdový kamarád“ — „Vaš doposud neznamý“ míří. Vědi, co je tvým cílem.

Neni radno podobným anonymním dopisum věnovati ani tu chvilku k přečtení, ale čtou se obvykle jen proto, aby člověk mohl pisatele (v tomto případě známého) politovati a mysteti si: Jen štekei, vsak nekousneš!

Proto taky obsah takových zbabělčů hazim přes palubu.

Ozvi se — usvědč se!

Tolik tobě, ostravská kryso.

Hoban.

Ve 4. čísle „Trampa“ zmínil se kamarád Votary v potlásku vlků-samotářů, ale ač sleduji „Trampa“ velmi dobře, zdá se mi, jako by se na tento návrh úplně zapomnělo. Kamarádi! jsou mezi námi silničnickými trampy jistě samí betonoví kluci (a snad i ty squaw) a představte si, slízt se tak někde všichni od Šumavěny k Tatrám... no, vždyť víte sami. Tak kluci a squaw silničnicki, nechte na sebe dlouho volat a pište kde a kdy a já už z radosti volám nekonečný množství Ahojů, slezině vlků-samotářů.
Slifka.

Adr.: Vláda Brtek, Škvorec 160.

Plachtařům z „Novgorodu“, Poděbrady.

Hošouni — dočetl jsem se ve třetím našem plátku, že v Poděbradech založilo 9 molodčiv osadu, zující se: „Novgorod“. Dobro došli! Ale kamarádi, vzteč též o tom, že máte konkurenty? Ne? Helemese, i my v roce 28. založili jsme a šlepli jsme vosadu téhož jména — která fungovala nad soutokem Mže a Klabavky — ze které fráci vlajka do okolí roznášela pozdravy roztonlaných srdcí a výkřiky boje proti všemu, co pačourům a morálkou čpělo a epí! Tyto výkřiky zanikly dnem 1. února 1929. aby odjinud a ve dvojnásobně suknu se ozývaly — vojenští páni rozebrali nás osadníky z N. N. a vznesli nás po Nitře—Josefově—Bratislavě a Domažlicích, kde trávime svůj 18měsíční čundr, který už pomalu chýlí se ke konci. Tož, kamarádi, brzy zase přihlásíme se do řád trampského proletariátu a Vám — stejnojmenně z Poděbrad — přijdeme stisknout ruce a vyžrat osadu. Kluci, ozvíte se, — adresa je v redakci — neb pište do Trampa — je náš. Ahoj a hej šoust do pačásů! Za pár na viděnou —

Bella z Nižního Novgorodu.

Bezvládný vrak se noří ke dnu. Na palubě velké zděšení. Fredy-kormidelník přilítne ke kapitánovi: „Kapitáne, kapitáne, loď se potápí, co dělat!?!?“

„Co blbneš?“ dí kapitán, ukazuje na mapu. „Koukej, tady je bod. Esli to neudělala moučka, tak je to vostrov a sme zachráněný!“

**géza včelička:
návraty**

Lesklé pásy kolejnič, lafety obrovských pušek, které střílejí do dálek tvojí neujasněnou, polodětskou touhu.

Nádražní peron. Hle, tolik vagonů, tolik perleťových barev do tve sbírky motýlů. Malý, ušmudlaný osobní, jehož kroky jsou skoro přesně odpočítány. Nebo dlouhý zelený vůz, jenž patří rychlovlaku. Vyvolává dojem hrozivosti a tíhy, jako obléhací dělo. A pak sleeping cars, hnědé, krásné, pádici od moře k moři, nesoucí daleké pozdravy, s restauračním vagonem, v němž sedí lidé s hodně penězi a poruchami zažívání.

Teď — největší a nejdůležitější věc: Lokomotiva. Ohromná, surová, zvířecí. Máš z ní hrůzu jako z rozrušeného slova. Instinktivně hledáš mezi spleti nestvůrných kol a pístů cary rozervaného masa. Nutno se zachvát; rudá hněd strojního oleje je tolik podobna staré krvi.

Vzduch se otfádsá mocnými výdechy a pod koly se třepí řídké chuchvalce páry. Zvěřinec, jenž každou vteřinu mění svoji tvářnost. Balíčky, krabice, tlumoky a kufry, Z lidí se staly ubíhající nohy.

Do tvých očí vstoupil Kdosi. Máš se rozloučit. Teď teprve dostává všechno podivuhodnou příchutí. Věci se mění v pomíchané obrazce. Lokomotiva, vagony, koleje, lidé. Před tebou stojí Kdosi. Obsáhl tě celého svýma očima. Nic jiného nemí viděti. Dodatečně se zjistí starý fakt, že jsou to velké, úchvatně modré oči. A najednou se tomu člověk bláznivě diví. Nedovede cosi pochopit. Nedovede pochopit ani svůj podiv.

Modré oči zatekly slzami. Chápeš, snažíš se chápat, slzy znamenají smutek. Chceš být také smuten, nadešla hrdinná chvíle. Úsilovně se cpeš do smutku. Nejde to dobře. Smutek je nám těsný jako malý kabát. Po dlouhé námaze jsme ho jakž takž navlékli, ale praskl na břiše a na zádech a na světlo se dere veselá roztržitost.

Říkáš: Nu, oua rozumná, neplač, dyt se vrátím, je to zkouška pro nás voba, a podobně lehké, chlácholivé hlouposti. Spuždiš se slzicích očí na svůj tlumok, jak je to divně, že tu ještě leží jako spící pes, že se neprobudil a neutekl, lokomotiva píská a hafá, přejezdí na jinou kolej, ten chaos, to už nejsou zvuky domova, to řve Kongo nebo Indie, koleje nejsou koleje, ale tropičti hadi, puť, puť, puť, lokomotivo, děvko malá, odvezeš mne, vagony, rucelubám, kterej mne přijmete, usednu, lulku nacpu, z vokýnka kloboučkem zamávám, ahóóó — — —

— — — teď jsi se prohnul, poslední minuta, sevřeš do ramen Kohosi, ze rtu se stane pekelná výhen, z té rozkochané minuty až dásně krvaví, ale není to tak zlé, máš sice vlhkou tvář, ale to není od tvých slz, to ty modré oči, ještě se na ně ohlédneš, jsou skelnaté a něco v nich umírá, ale ty nic, ty už dřepíš a hulíš, vagon drcne, kola mlátí do pražců, mtadata, mtadata, dál, dál, to je krásné, vlak tě odváží do prázdna, které se jmenuje dálka

Prošel jsi mnoho velikých měst. Mnoho pustín. Viděl jsi bílé a barevné lidi, všechna plemena světa, ženy tak krásné, že jsi z toho až zesmutněl, muže statečné a bezejmenné, kteří dovedli umírat pod ranami bezcitných, bohatých buďáků, ochutnal jsi sluneční světlo i mořskou sůl, naučil jsi se nenávidět buďu světa, rozsévanou buržoasni sebrankou, a s mnohými tuľáky, chudými a nezodnými uzavřel jsi nejkrásnější přátelství, čisté a ne-sobecké, neboť lich už nikdy nevidíš.

Rozloučil jsi se s ústřicí, která seděla přilepena na skalním útesu, s kaktusem, jenž tě tři dny živil na poušti, s želvou, zahrabávající do písku svá vejce, a hnal jsi se stále dál, do nových, nepoznaných směrů. Chtěl jsi: Nevracet se stejnými ulicemi, stejnou krajinou. Snad nevrátit se vůbec nikdy.

Moře tě zdvihalo na hroty vln a hrozilo propastmi, a velký, černý koráb neměl už vplout do přístavu tvých očí.

Ještě, opouštěje africké břehy, byl jsi vesel. Ale najednou to všechno pohaslo, přišel sentimentální příkaz dárných svazků, atavistické pouto rozbředlých citů.

Pouto smutné a nejsmutnější.

Návrat.

Teprve na hranici vlasti přepadla tě těžká melancholie. Zrak se roztěkal, dva nahnílé plody, nohy zmalátněly. Obzory se zúžily a ztemněly jako kanál.

A naposled: Hlavní nádraží našeho města. Bylo ti do pláče. Ó, určitě, plakal jsi. Mnozi, kdo tě viděli, minili, že radosti. A ty zatím: Vzpomínal jsi na kartaginský datlovník. Na alžírskou Kasbu, kde Berberři a Arabové posílali tiché kletby za hloučkem cizinecké. Na neskutečnou, kouzelnou fatamorganu černoščina úsměvu u studny, kde hra slunce a lidských vášní dostávala nebezpečné nuance.

Viděl jsi moře bídy a slz, vlastenecké lotry a bestie kapitálu, vychrtlé a mroucí děti vykořisťovaných koloniálních národů. Vracíš se do své drahé, zaprděné vlasti. Tvé rodné město. Plíváš na lokomotivu, lež tě přivezla. Nosiči, prodavači novin. Balíky vražd a krádeží. Smutný vzduch. Něčeho se bojíš. Divíš se, proč jsou lidé smutni z rozloučení. Rozloučením je malý, něžný polibek.

Modré oči, jez tak toužně skelnatěly. (Ostatně, kdovi, kam zapadly.)

Jenom návraty jsou smutné. Co? Domov? Tvůj pes dostal vzteklinu nebo se zaběhl. Možná vykradli tvůj byt. Snad matka zrovna teď leží v rakvi, svíčku u hlavy. Tvoje legitimu milenka, spokojená a syta, chrape v cizím pelechu.

Návraty. Sentimentální nuda domova. Mé rodné město, můj drahý, pačourský, smradlavý kanale. Zdravím tě, mávám šátkem a zvracím.

Ne rozloučení. Jenom návraty jsou smutné.....

— Venco, jak se ti líbilo na jihu?

Nevadilo ti, že je v moři moc slaná voda?

— No, ze začáthu to zarazí. Ale pak sme si na to tak zvyhli, že byli něhterí, kterým maseli voda přisolovat.

Redskin ze „Seamewu“.

Ochotnej pracovník.

— Pane šéf, prosll bych o přidavek.

— Ale čiověče, to může přijít každej vo přidavek!

— Prosím, pane šéf, hned to vyřídím mejm kamarádům v dílně. Teddy.

Šeríi huláká k tvrdošijně zapírajícím osadníkám: „Tak hlmlhergot, kerej pacholek ten rum vy-chiastai?“

„Co mě urážíš, šerife?“ vozejvá se škytavej hlas Teddyho.

Tramp Teddy měl krásnej funus.

Redskin ze Seamewu.

— Slečno, proč máte tak uplakané oči?

— To víte, když mlavím s tahovým křenem.

— To se podívejme, vzdychl pan Řitmil odloživ noviny, tady čta, že jeden z fracoazských význačných politiků je na svých procházkách stále sledován hoafem tajných policistů! To by člověk neřeh! Jó za našich mladých let! Chm, chm; tahovej vázenej člověh! . . .

lord.

Host k číšníkovi: — Co stojí ten szegedinský guláš?

— Prosím 12 Kč.

— Jak to, že je tak drahej?

— No jo, vždyť máme přece celní váiku s Maďarskem.

Tramp Vyžírka poudá v hospodě:

„,sim vás, příneste mi řízek, ale řádně velkej, páč já sem nervosní a haždá maličhost mé rozčiluje!“

Redskin ze „Seamewu“.

Jakmile dostala stráž bezpečnosti nové vrhače vody a slzotvorné bomby do boje proti demonstrujícím lidu, objevily se hned nové tituly:

— Jak se máte, paní vrchní pojízdní stríkačová?

— No, to víte, mám se dobře, paní spodní vrhačoslzobombová.